

אלו נערות פרק שלישי כתובות לא.

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

א מ"י פ"ג מהל' נביה
הלכה ב:
יא ב ג מ"י שם נוסע
ח"מ פ"מ שנה:
יב ד ה מ"י פ"ג מהל'
שנה הלכה יב:

תוספות ר"ד

א"ר אבין הורק חן
מתחילת ד' לסוף ד' וקרא
שיראין בהליכות פטור
שעקירה צורך הנחה היא.
פ"י ומהוא שעתא אתחלה
לה מלאכה וחלכך אע"ג
דחיוב פטור מקמי הנחה
אמאי ליה פטור הוציא א'
וכן עקיר להנחה אמאי
לה מיתה ותשלומין באין
כאחר ולא חייבא תשלומין
קרמי למיתה: תניא הנוגב
כיום בשבת חייב. פ"י
חייב בתשלומין אע"פ
שהג' שכבר נשבע
בנוגב קודם שיבוא ליד
איסור שבת פ"י דמשה
דאנבהה קניא שהנחה
קונה בכ"מ אפילו ברה"ר.
ופ"י אף להחיות באונסים
מתחייב בנפשו לא הוי
עז דמפק ליה היה
מגריר ויצא פטור שלא
שגרי איסור שבת ואיסור
משרות שבת פטור
סורר ומורה מקרי לא
בגון דשדייה בגורא שאין
הויס כעין שם הוא
בעין א"י לכותב כי אלא
בעל הדיס כח ותולא

או נראה דל"ל הוציא לה
דקא עקיר להנחה אמאי לה
הי ליה מיתה ותשלומין וכו'.

והוא שהדליק את הגדים בשבת פטור מפני שגדן בנפשו והיינו מיתה
לזה משום שנת ותשלומין לזה משום גדים אלא על כרחך חשיב מיתה
ותשלומין לאחר הוציא ולא מתחייב מיתה בשביל אלא לשמים וה"ג
אכילת תרומה וקריעת שיראין הוי מיתה ותשלומין לאחר ור"י רלה

לישכ פ"י הקונט' דחשיב הכא מיתה
לזה ותשלומין לזה לפי שה' ב' מעשים
אכילת תרומה וקריעת שיראין וכן
פלוגי בל על צמו של פלוני הם ב'
הצט ועל הצט בל עליו פלוני בל
עדות שהיו יכולין להעיד עליו בל
הצט ועל הצט בל עליו פלוני בל
על נערה המאורסה פלוני וינחה
בל מדליק גדים הכל בל על משפט
ואין נראה לרש"י דאמר רב
אחד ולכן חשיב מיתה ותשלומין לאחר
ואין נראה לרש"י דאמר רב
יוסף כפ"ק דפסחדרין (דף ט: וס)
הביא הבעל עדים שזינתה והביא
האב עדים והזימוס לעדי הבעל עדי
הבעל נהרגים ואין משלמין ממון חור
והביא הבעל עדים והזימוס לעדי
האב עדי האב נהרגין ומשלמין ממון
ממון לזה פירוש לבעל שרלו להפסידו
כחונה ונפשות ועל וסמא לר"ת
הומה אחת לא ללס הכל והנחה לר"ת
דרכא דוקא גבי עדים וזממים אית
ליה דממון לזה ונפשות לזה חייב
משום דנענין שמתקיים הנחה לפני
כל אחד ומיירו פטור ונפשות נחת
בגדא פטור כיון דמתקיים בו קלמ
הומה אכל בעלמא מודה דכל דממון
לזה ונפשות לזה פטור דהא גדי שמון
לי ועד כפוט לו דממן פטור ונפשות נחת
בפרק כ"ד הרגל (ד"ק דף כ: וס)
בגדי דחד ועדל חד ועוד דרכא
גופיה אית ליה בפרק בן סורר ומורה
(פסחדרין דף עז.) דלדוק שצד כלים
בין של נדקו פ"י של לא שם פטור
אע"ג דהוי מיתה לנדק ותשלומין
לבעל הכלים ומיירו הסם גבי רודק
רבה גרם דמכות בהגול בחרא (וי'
דף ק"ה: ופ"ק דפסחדרין דף עז.) וי'
רבה ועוד אומר ר"ת דע"כ לנ"ע
מיתה לזה ותשלומין לזה פטור דהא
קיס ליה דנרבה מיניה דפטור נפקא לן

מלא יהיה אסון וגו' והם היו מיתה לאשה ותשלומין לבעל שהולדות שלו ואומר ר"י דאיה ראה
חשיב מיתה ותשלומין לאחר מדע דפסוק בן סורר ומורה (שם דף עז.) בעי למיכ כשאין אסון בנאשה אף ע"ג דניתן להאלין בנפשו
דנפשות שבמיתה הכחוש מדבר משום דהוי מיתה לזה שרלה להורגו ותשלומין לבעל ואפי' הכי כשיש אסון פטור והיינו משום דחשיב
מיתה ותשלומין לאחר לפי שהן בגוף האשה כדפרישית ור"י אומר דככל מקום מיתה לזה ותשלומין לזה חייב ועד כפוט לו ורודק שאני
דניתן להאלין לכל אדם ומייר מיתה לכל העולם (אף לבעל העובד לבעל הכלים) ולהכי חשיב מיתה ותשלומין לאחר ואע"ג דמעיקרא בפרק
בן סורר (ג"י טז) חשיב רודק מיתה לזה ותשלומין לזה חייב ועד כפוט לו ורודק שאני
דהוי מיתה ותשלומין לאחר (והכא חשיב מיתה ותשלומין לאחר כמו במדליק גדים): **שעקירה** צורך הנחה היא. קשה דאמרין
במרוצה (ד"ק דף ע: גבי גנב ומכר בשבת דפטור כגון דאמר ליה ורוק גניבותך לתרי ומיקני לי חזרי גניבותך ופריך מני מעי לאיר
חזרו קנה ומתחייב בנפשו משום שבת לא הוי עד שמתו ומיה פריך והא עקירה צורך הנחה היא דאמר הכא ולפ"ר אמי שפיר
דפירש דלי אפשר לניסוק בלא הגנה ואפי' קאמר רב מנאך ממש בזהניקין (נשיין דף נ: וס) ולא קא מפטר משום דקיס ליה דנרבה
מיניה דרבי ירמיה דמשתע הגנה קונה ומתחייב בנפשו לא הוי עד שעת ניסוק והשחא רבי ירמיה לית ליה להגנה צורך ניסוק היא
וה"ה דלית ליה דעקירה צורך הנחה היא ולא הוי מפלוג בין מני לאדדורי ללא מני לאדדורי מדע ללישנא דלי אפשר להנחה בלא עקירה
אמאי נקט רבי אבין ורק חן לניקוט מעביר אלא ודאי כי דדדי יניחו ומאן דפליג אמעביר פליג נמי אזורק ואלילא דרבי ירמיה פריך
במרוצה (ד"ק דף ע: וס) אלא אם אפשר לניסוק בלא הגנה לא פליג רבי ירמיה אדרבי אבין ובהגול בחרא (שם דף ק"ה.) משמע
קאמ דרבי ירמיה פליג אדרבי אבין גבי חזרו לומר אף המנאך דקאמר הסם מעיקרא סבור דרבי אבין ולבסוף סבור דרבי ירמיה
[ומיירו ים לדחות דמעיקרא סבור דרבי אבין ולבסוף סבור דרבי ירמיה] **דא** בעי נחין ואב"י. פ"י בקונט' למטה
מג' דלא הויא הגנה וקשה לר"י דמה שייך הגנה דנדר שואת תופס בידו או כפיו דונתן צידה אמר רחמנא ואמרין גניטין (דף עח.)
ורק לחון קלמה מנוגשת קשורה אע"פ שאיהו תליא אע"ג דמייירי בנשות הבעל ואפי' מאן דנעי הסם תליא אינו מאריך שעה בגבו
ג' אלא נראה לר"י אידה"פ דלי בעי נחין ואב"י אס הוא בראש קנה יכול הוא לשחות ולחוננה עד בית בליעתו אע"ג דנקה אכילה
אינו עושה כן והויא הגנה זו לנזק אכילה מ"מ הוציא ויכול להתחייב בלא הגנה לאו צורך אכילה היא וה"ה דה"מ למימר דאפשר
לאכילה בלא הגנה כגון אס מחנה לו חנינו: **הכא** נמי ניבא הגנה צורך הוצאה היא. ללישנא דלי בעי לאדדורי לא מני מיהדר
א' לא פריך מיירי אלא ללישנא דלי אפשר להנחה בלא עקירה פריך דהא נמי אי אפשר להנחה בלא הגנה אע"ג דאפשר בגרייה כן
לי עקירה זו כמו עקירה אחרת דמ"מ האיסור מתחיל משעת הגנה דאס היה אחר עושה עקירה לא היה מתחייב בהנחה ממלא
עקירה גורמת החיוב ועד שעת הנחה מושך החיוב: **ניבא** הגנה צורך הוצאה היא. מיתה לפ"ר דהגנה קונה פחות משלשה טפחים
ומיה פריך והא כיון דקאמ קודם ההחלת העקירה דעקירה לא הויא עד שיגביע שלשה דלמטה משלשה הוי לנזקו דלאמרין בהמחויא
שקאמ קודם שהתחיל העקירה ואומר רש"י דמשמע ליה בל ענין גונב כיס אפילו מונח על גבי מקל שהוא גנוב שלשה טפחים
שנא הקנין והעקירה נכת אחת: **שהגבירה** ע"י מנת להצניעו ונב"ל אהוציא. ואם תאמר וכיון דסלקא דעמיה השחא
דמחייב אהך הוצאה אס כן הדרא קושיא לדומין דלזרץ הוצאה היא ויש לומר דסלקא דעמין הא דמנלך והוציאו הוי עקירה שניה:

מהלך

וקרע שיראין. בשעה שזולעה ואע"ג דמיתה לאו משום ממונא דניק
אמאי ליה מיפטור וסבירא ליה לרב אשי מיתה לזה ותשלומין לזה
פטור: **שעקירה צורך הנחה** היא. הלכך אע"ג דחייב ממון מקמי
הנחה אמאי ליה פטור הוציא וכן עקירה והנחה אמאי ליה מיתה
ותשלומין בלין לאחר שעקירה צורך
הנחה היא ומהאיה שעתא אתחלה לה
מלאכה: **דלי בעי נחין**. למטה מג'
טפחים ואכיל ונזיר מג' לאו הגנה
היא: **לא מני לאדדורי**. משוקר אס
החן הלכך משעת עקירה סופו
לקרוע לו שיראין: **הכא מני מהדר**
ליה. הלכך לא אמרי' משעת הגנה
אתחלה לה אכילה: **המעביר סכין**.
נידו כהליכה: **הנוגב כיס בשבת**.

הגבירה בנשות הבעלים והוציאו
לר"ה"ר: **חייב**. בתשלומין אף על פי
שנהרג: **שכבר נחתיב בגניבה**. לשלם
דגנבה קונה בכל מקום וקמה לה
בנשותיה אף להתחייב בנאונסים:
הוי מגריר ויוצא. שלא הגבירה בנשות
הבעלים ולא קנאו אלא בהוצאה
מנשות הבעלים פטור שאיסור שבת
כו: **ואמאי**. כי כהנייה בנשות
הבעלים וקנאו אמאי חייב נימא
משעת הגנה אתחלה לה הוצאה:
וכה"ג מ' חייב. משום שבת: **לכך**.
להוציאו: **לא סימא כהנייה ע"מ**
להצניעו אלא הגבירה ע"מ להוציאו.
ודקשיא לך מימא הגנה צורך הוצאה
היא: **הכא נמאי עסקין כשעמד**.
ועמידתו היא הנחה לעקירה ראשונה
ואין חיוב שבת בזה לו ע"י עקירת
ספך הראשונה אלא ע"י עקירת גופו
שעוקר עצמו אחר עמידתו על מנת
להוציאו ועקירת גופו כעקירת ספך:
אורחיה הוא. ואין עמידתו הנחה
לבעל עקירה ראשונה ממלאכת שבת:

**חפצים מוזיין לזוית ונמלך עליהם והוציאן פטור שלא היתה עקירה משעה
ראשונה לכך לא תימא ע"מ להצניעו אלא אימא ע"מ להוציאו הכא במאי עסקין
כשעמד עמד למאי אי לכתף אורחיה הוא אלא בעומד לפוש אבל לכתף מאי**

מלא יהיה אסון וגו' והם היו מיתה לאשה ותשלומין לבעל שהולדות שלו ואומר ר"י דאיה ראה
חשיב מיתה ותשלומין לאחר מדע דפסוק בן סורר ומורה (שם דף עז.) בעי למיכ כשאין אסון בנאשה אף ע"ג דניתן להאלין בנפשו
דנפשות שבמיתה הכחוש מדבר משום דהוי מיתה לזה שרלה להורגו ותשלומין לבעל ואפי' הכי כשיש אסון פטור והיינו משום דחשיב
מיתה ותשלומין לאחר לפי שהן בגוף האשה כדפרישית ור"י אומר דככל מקום מיתה לזה ותשלומין לזה חייב ועד כפוט לו ורודק שאני
דניתן להאלין לכל אדם ומייר מיתה לכל העולם (אף לבעל העובד לבעל הכלים) ולהכי חשיב מיתה ותשלומין לאחר ואע"ג דמעיקרא בפרק
בן סורר (ג"י טז) חשיב רודק מיתה לזה ותשלומין לזה חייב ועד כפוט לו ורודק שאני
דהוי מיתה ותשלומין לאחר (והכא חשיב מיתה ותשלומין לאחר כמו במדליק גדים): **שעקירה** צורך הנחה היא. קשה דאמרין
במרוצה (ד"ק דף ע: גבי גנב ומכר בשבת דפטור כגון דאמר ליה ורוק גניבותך לתרי ומיקני לי חזרי גניבותך ופריך מני מעי לאיר
חזרו קנה ומתחייב בנפשו משום שבת לא הוי עד שמתו ומיה פריך והא עקירה צורך הנחה היא דאמר הכא ולפ"ר אמי שפיר
דפירש דלי אפשר לניסוק בלא הגנה ואפי' קאמר רב מנאך ממש בזהניקין (נשיין דף נ: וס) ולא קא מפטר משום דקיס ליה דנרבה
מיניה דרבי ירמיה דמשתע הגנה קונה ומתחייב בנפשו לא הוי עד שעת ניסוק והשחא רבי ירמיה לית ליה להגנה צורך ניסוק היא
וה"ה דלית ליה דעקירה צורך הנחה היא ולא הוי מפלוג בין מני לאדדורי ללא מני לאדדורי מדע ללישנא דלי אפשר להנחה בלא עקירה
אמאי נקט רבי אבין ורק חן לניקוט מעביר אלא ודאי כי דדדי יניחו ומאן דפליג אמעביר פליג נמי אזורק ואלילא דרבי ירמיה פריך
במרוצה (ד"ק דף ע: וס) אלא אם אפשר לניסוק בלא הגנה לא פליג רבי ירמיה אדרבי אבין ובהגול בחרא (שם דף ק"ה.) משמע
קאמ דרבי ירמיה פליג אדרבי אבין גבי חזרו לומר אף המנאך דקאמר הסם מעיקרא סבור דרבי אבין ולבסוף סבור דרבי ירמיה
[ומיירו ים לדחות דמעיקרא סבור דרבי אבין ולבסוף סבור דרבי ירמיה] **דא** בעי נחין ואב"י. פ"י בקונט' למטה
מג' דלא הויא הגנה וקשה לר"י דמה שייך הגנה דנדר שואת תופס בידו או כפיו דונתן צידה אמר רחמנא ואמרין גניטין (דף עח.)
ורק לחון קלמה מנוגשת קשורה אע"פ שאיהו תליא אע"ג דמייירי בנשות הבעל ואפי' מאן דנעי הסם תליא אינו מאריך שעה בגבו
ג' אלא נראה לר"י אידה"פ דלי בעי נחין ואב"י אס הוא בראש קנה יכול הוא לשחות ולחוננה עד בית בליעתו אע"ג דנקה אכילה
אינו עושה כן והויא הגנה זו לנזק אכילה מ"מ הוציא ויכול להתחייב בלא הגנה לאו צורך אכילה היא וה"ה דה"מ למימר דאפשר
לאכילה בלא הגנה כגון אס מחנה לו חנינו: **הכא** נמי ניבא הגנה צורך הוצאה היא. ללישנא דלי בעי לאדדורי לא מני מיהדר
א' לא פריך מיירי אלא ללישנא דלי אפשר להנחה בלא עקירה פריך דהא נמי אי אפשר להנחה בלא הגנה אע"ג דאפשר בגרייה כן
לי עקירה זו כמו עקירה אחרת דמ"מ האיסור מתחיל משעת הגנה דאס היה אחר עושה עקירה לא היה מתחייב בהנחה ממלא
עקירה גורמת החיוב ועד שעת הנחה מושך החיוב: **ניבא** הגנה צורך הוצאה היא. מיתה לפ"ר דהגנה קונה פחות משלשה טפחים
ומיה פריך והא כיון דקאמ קודם ההחלת העקירה דעקירה לא הויא עד שיגביע שלשה דלמטה משלשה הוי לנזקו דלאמרין בהמחויא
שקאמ קודם שהתחיל העקירה ואומר רש"י דמשמע ליה בל ענין גונב כיס אפילו מונח על גבי מקל שהוא גנוב שלשה טפחים
שנא הקנין והעקירה נכת אחת: **שהגבירה** ע"י מנת להצניעו ונב"ל אהוציא. ואם תאמר וכיון דסלקא דעמיה השחא
דמחייב אהך הוצאה אס כן הדרא קושיא לדומין דלזרץ הוצאה היא ויש לומר דסלקא דעמין הא דמנלך והוציאו הוי עקירה שניה:

אבל לכתף מאי פטור בו. אפילו הוי לכתף חייב הוי מני למיפוך דליפולג בדדייה בין עמד ללא עמד כלל:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones